

David Cassidy är deprimerad förr att journalisterna försöker få honom på hal is

Det var en gråvädersdag, som London har så många av. I Heathrow stod ett TV-gång färdiga. Väntande på ankomsten av en bestämd person. Det fanns också annat pressfolk än TVs Tony Blackburn. Så landade maskinen och allas blickar var riktade emot en medellång person, ung och snygg som klev ner från landgångstrappan.

Ett par herrar assisterade honom över till VIP-rummet. TV skulle först prata med honom. Det gick fort och smårfrött och var i anledning av »Top Of The Pops»-utsändningsjubileum. Programmet blev sänt för femhundra gången och av den anledningen skulle man naturligtvis ha den största stjärnan av dem alla med. Därefter gick han vidare till en skara av väntande journalister.

– Fråga på, sade han, och log. Det blev frågat.

– Stämmer det att du inte själv insjunger dina skivor? frågade en.

– Var du på mina konserter här i våras? svarade sångaren.

– Nej, sade journalisten. – Så låt bli att ställa dumma frågor, svarade sångaren.

– Är det sant, att en av dina vänner dog av en överdos? frågade en annan journalist. – Ja, svarade han.

– Kan vi få detaljerna? fortsatte han.

– Nej, jag vill helst inte prata om det, svarade sångaren.

– Man har sett dig med en bestämd flicka i handen i Los Angeles. Har du blivit förlovad?

– Nej!

Flera frågor surrar genom lokalen alla om det som varit, om hans sexualliv och några ekonomiska frågor.

– Är det inte någon som vill veta något om min nya LP? frågar sångaren. Det är det inte.

– Ja, säger sångarens presschef, så var det visst allt för idag. Tack för att ni kom, ladies and gentlemen of the press! David Cassidy går åter ut till sin flygmaskin, för det var David Cassidy. Cirka en kvart senare lyfter flyget sina silverfärgade vingar mot himlen efter Cassidys kortaste besök i England.

Den lilla situationsbeskrivning berättar mycket bra, om hur hans liv kan vara och hurdant det är när journalister försöker ställa honom mot väggen!

– Några gånger känner jag det som om de bara försöker få mig till att avslöja mig på ett eller annat sätt, så man kan få en bra story. Men jag vet att så får jag inte tänka, för då blir jag bara deprimerad.

– På ett sätt känner jag, att det är en distans mellan mina fans och de människor som skriver om mig, för dem.

– Efter en konsert känner jag mig alltid totalt utmattad men är alltid tröt på ett mycket lyckligt och uppåt sätt, för att det har varit en fantastisk upplevelse att vara huvudperson i ett sådant hav, kokande av känslor och hänförelse. Därför blir jag ledsen när pressen efteråt bara vill ha mig fast på någon smart historia så de kan sälja några extra exemplar.

Om David Cassidy någon gång behöver ladda upp, stänger han in sig en dag eller bara en kväll i sitt vackra hem. Han har en stor press vilande på sina axlar – och det vet han.

– Ofta har jag inte lust att åka till en konsert och uppträda. Jag känner mig trött och oupplagd, hela kroppen är tung som bly. Men känslan försvinner alltid i samma ögonblick som jag står framför publiken. Så är jag fullständigt mig själv igen och känner hur energin strömmar till.

Jag undrar om inte energin ska strömma, när David Cassidy en gång till våren dyker upp i Skandinavien till en konsert som kan få Rolling Stones konserter till att likna skoldanser?

DAVID CASSIDY